

ДЖОН ВАРЛИ ЖИВАТА БОМБА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1998

chitanka.info

Точно пред „Мелодино“ — магазина за цветя и дребни подаръци на Лейнщрасе, 45 ниво — имаше бомба.

— Аз съм бомба — казваше бомбата на минувачите. — Ще избухна след 4 часа, 5 минути и 17 секунди. Взривната ми мощност се равнява на 50 000 тона тринитротолуол.

Бомбата представляваше метален цилиндър (висок метър и широк два) с четири управляеми колела. В горния му край тревожно проблясваха лещите на четири телевизионни камери. Приличаше на машина за почистване на улиците.

— Ще избухна след 4 часа, 4 минути и 37 секунди — обяви бомбата.

Най-сетне повикаха полиция.

— Атомна бомба ли казахте?

Полицейската началничка Анна Луизе Бах почувства тежест в стомаха.

— Твърди, че е с мощност 50 килотона — докладва мъжът от екрана.

— Твърдяла, значи. Как твърди? Чрез бележка, телефонно обаждане?

— Не. Тя разговаря с нас. Изглежда приятелски настроена, но още не сме решили дали да не я помолим да се обезвреди сама. Едва ли ще е чак дотам предразположена.

— Има си хас — рече Бах. — Повикайте бомбения отряд. Но да не предприемат нищо, докато не пристигна. Ще позвъня тук-там, след което идвам.

— Разбрано. Чакаме.

Не оставаше нищо друго, освен да потърси помощ. Досега атомна бомба не бе използвана на Луната. Нито Бах, нито бомбеният отряд имаха някакъв опит. Тя седна пред компютъра.

* * *

Роджър Бирксън харесваше работата си. Не толкова условията, които бяха отвратителни, колкото свързаните с нея придобивки. В продължение на 30 дни той беше на денонощно повикване при почти астрономическо заплащане. А след това — 11 месеца платен отпуск.

Работата на Бирксън бе да обезврежда бомби в геополитическата единица, наречена Обединена икономическа Европа. При особено натоварени дежурства се бе налагало да спасява живота на над двадесет милиона души. От тридесет и петимата бомбени експерти, отдъхващи в момента на Луната, Бирксън бе най-близо до възможния епицентър на взрива. Централният компютър го откри само 20 секунди след тревожното запитване на Бах. Тъкмо бе замахнал за удар на подлунното игрище за голф, 17 площадка, когато от калъфа за стикове се разнесе приглушен мелодичен звън. Бирксън въздъхна, нанесе няколко пробни удара във въздуха и прие разговора.

— Нуждая се от съвет — започна Бах. — С вас говори Анна Луизе Бах, полицейският началник на Нови Дрезден. Току-що получих съобщение за атомна бомба на Лейнщрасе, а нямам подръка никой с опит в подобна ситуация. Чакам ви в метростанцията след десет минути.

— На какво разстояние съм от тази Лейнщрасе?

— На около 600 метра.

Бирксън изсумтя и огледа замислено площадката за голф. После се прицели, нанесе безпогрешен удар и се затича към изхода.

— След малко се връщам — извика през рамо той.

* * *

Капсулата на Бах закъсна с две минути, но тя трябваше да чака още една до появяването на Бирксън. Стараеше се да не избухне, докато той влизаше в капсулата, праметнал през рамо калъфа със стиковите. Едва бяха потеглили и капсулата отново спря.

— Сигурно линията е претоварена — обясни Бах.

Беше вбесена, че попаднаха в задръстване точно сега.

— Без съмнение паническата евакуация е в пълен ход — ухили се Бирксън. Разполагаше с невероятно количество квадратни зъби. — Сигурно не сте разпоредили да спрат метросистемата.

— Не — отвърна Бах. — Мислех, че повечето хора ще съумеят да се евакуират досега.

— По-добре е да изолирате града. Я си представете, че бомбата е фалшива. При възникналата паника може да има стотици жертви. А да

евакуирате всички е загубена работа. Най-много да спасите няколко хиляди.

— Но...

— Дръжте ги на едно място. Ако бомбата избухне, никой няма да ви потърси сметка, тъй като и вас няма да ви има. Ако пък не избухне, ще ви похвалят, че сте предотвратили паниката. *Послушайте ме.*

За първи път Бах усети, че не харесва този човек. Все пак реши да послуша съвета му. Тя позвъни на станцията и нареди да затворят града.

Докато чакаха, двамата се разглеждаха крадешком. Бирксън беше млад здравеняк със светли очи и квадратна челюст, имаше открито приятно лице, чийто израз я озадачи. Нито намек за безпокойство. Тъкмо почувства, че и той я разглежда, когато Бирксън постави ръка на коляното ѝ. Със същия успех можеше да я зашлеви. Беше изумена.

— Какво! Махни си ръката... изкопаемо такова!

— Добре. Ще чакаме — рече примирено той. — Но все пак бих се радвал, когато всичко това приключи, двамата да пийнем по нещо. Или дори да вечеряме.

— Как можете да мислите за подобни неща... сега!

— Ами просто бомбите ме възбуждат. Добре де, няма да те закачам повече.

Капсулата потегли отново и скоро невероятната двойка се появи откъм метростанцията — той с неговите анахронични обувки за голф, чиито бутони драскаха полирания под на Лейнщрасе, и тя, почти половин метър по-висока от него, стройна в полицейската си униформа, която според земните представи наподобяваше по-скоро бански костюм. В климатизираните коридори на Луната удобството отдавна бе изместило притеснението.

Стигнаха до полицейския кордон. Улицата кънтеше от оглушителна музика.

— Това пък какво е? — попита Бирксън.

— Бомбата — отвърна Уолтърс, заместникът на Бах. — Свири вече пет минути, сигурно защото няма какво да ни каже.

— Интересно... — Бирксън се запромъква през бариерата.

— Почакайте! — подвикна Уолтърс. — Никой не бива да пресича периметъра, предупредила е, че иначе ще ни залепи с взрива чак на обратната страна.

Бирксън се отдръпна от бариерата и отведе Бах настрана.

— Това е киборгизиран човек, свързан с бомба — рече ѝ той. — Вероятно от уранов тип. Точно като онази, дето избухна преди три години в Йоханесбург. Не знаех, че още ги правят.

— Откъде сте сигурен, че е киборг?

— Наречи го нюх, ако щеш. Възнамерявам да си побъбря с това приятелче, а през това време вие монтирайте скенер на нивото под него.

— Искате да го снимаме, но не е ли опасно?

— И още как. Защо, нямаш ли застраховка?

Бирксън отново доближи бариерата с нехайната стъпка на човек, излязъл да се поразтъпче. Една от камерите на бомбата го фиксира. Музиката секна.

— Аз съм 50-килотонна бомба от уран-235 — занарежда тя. — Трябва да останеш зад периметъра, ограден по мое нареждане.

— Разбрано, приятел, няма да те безпокоя. Само се възхищавах на обшивката ти. Страхотна изработка. Жалко, че ще бъде унищожена.

— Благодаря — отвърна сърдечно бомбата. — Но такова решение съм взел. Не можеш ме накара да се откажа.

— И през ум не ми минава. Честно.

— Много добре. Ако искаш, продължавай да ми се възхищаваш, но от безопасно разстояние. Не се опитвай да ме нападнеш. Реактивното ми време е три милисекунди. Ще се възпламеня, далеч преди да си ме стигнал, макар че не искам да го правя докато не удари определеният от мене час.

Бирксън се върна до мястото, където го чакаха Бах и Уолтърс. Огледа се и тихо поръча:

— Проверете това време.

— Кое време?

— Кога каза, че възнамеряваш да избухнеш? — извика той.

— След три часа, 21 минути и 18 секунди — отвърна бомбата.

— Накарайте компютъра да поработи върху това време — прошепна Бирксън. — Вижте дали не е годишнина от гибелта на някой виден терорист, или събитие, заради което би могъл да се таи лош спомен. Сетне потърсете свързаните с въпросната история хора, обзалагам се, че липсващият ще е нашият човек. Забравих най-важното — проверете рождените дати.

— А защо смятате, че е мъж? — попита Бах.

Отново този поглед, който я караше да се изчервява и да се чувства като ученичка.

— Просто защото е избрал мъжки глас. Знам, че не е доказателство, но с времето човек развива нюх към тези неща.

През следващите двайсетина минути не се случи нищо особено. Бирксън продължаваше да кръжи лениво около бомбата, спирайки от време на време, за да поклати възхитено глава. Сетне взеха да пристигат първите данни. Имаше само трима души, родени на секундата в три различни години. Местонахождението и на тримата бе неизвестно.

Бирксън зърна, че Бах приближава и прекъсна обиколката си. Взе листчето от ръцете ѝ и го прегледа. Почеса се по главата, след което се приближи бавно до бомбата.

— Ханс? — извика той.

— Откъде знаете името ми? — попита озадачено бомбата.

— Ех, Ханс, момчето ми, ти май подценяваш способностите на градската полиция. Или пък аз съм те надценил?

— Не си — отвърна бомбата. — Знаех, че ще откриете кой съм.

— Е, приятелю, как се отнесе с теб животът?

— Ужасно! — измърмори човекът, превърнал се в 50-килотонна бомба.

* * *

Всяка сутрин Ханс Лейтер се изтърколваше от леглото и се вмъкваше в уютната нестандартна минитоалетна, собствена конструкция. Ханс живееше сам и това бе единственият лукс, който можеше да си позволи. След това той се обличаше и поемаше към метростанцията, където изстрелян в капсула като снаряд се отправяше под лунната повърхност към работното си място. Ханс работеше в леярната на Крисиумския машиностроителен завод. Чувстваше се много по-добре сред машините, отколкото сред хората.

Един ден се подхлъзна и кракът му попадна под големия валяк. Трябваше да се отреже. Докато чакаше да клонират новия крак, му поставиха протеза. Беше като откритие за него! Кракът

функционираше фантастично, дори по-добре от истинския. Когато новият крак бе готов за трансплантация, Ханс вече бе взел решение да запази протезата. Случаят бе необикновен, но не безпрецедентен.

От този момент Ханс, който и без това не се славеше сред колегите си като особено общителен, се отдръпна още повече от своите събратя по разум и плът. Разговаряше единствено с машините — с парната преса, водния охладител, робота метач.

* * *

Бирксън и Ханс си говореха сладко, докато Бах се потеше встрани. Тя не виждаше никакъв смисъл в раздумката, освен ако Бирксън не се опитваше така да разубеди Ханс Лейтер за онова, което възнамеряваше да стори след... — погледна часовника си — 2 часа и 43 минути. От една страна се възхищаваше на умението, с което Бирксън се бе сблизил с киборга — вече се говореха на малки имена...

Уолтърс се приближи и ѝ пошепна нещо на ухо. Тя кимна и потупа Бирксън по рамото.

— Готови са да направят снимката, когато кажете.

— Не ми досаждайте — отвърна високо той. — Започва да става интересно. И така, ако това, което казваш, е вярно — продължи разговора с Ханс, — тогава ти наистина предпочиташ да бъдеш киборг.

— Абсолютно вярно — потвърди бомбата ентузиазирано. — Сега вече не се нуждая от сън, не се налага да мисля за ядене или отделяне. Разполагам с резервоар за хранителни припаси, откъдето те постъпват директно в мозъка и централната нервна система.

Бездействието правеше Бах импулсивна и тя се приближи към двамата.

— Позволи ми да ти представя Анна Луизе Бах — каза Бирксън, — началничката на полицията в Нови Дрезден.

— На полицията ли? — възкликна Ханс и Бах замръзна, долавяйки в гласа му зараждащата се паника.

— Не бъди такъв — каза Бирксън на Ханс. — Не всички полицаи са грубияни. Ето Ан например е чудесен човек.

— Нямам нищо против полицията — заяви бомбата. — Тя е необходима, за да поддържа функционирането на социалната машина. Законът и Редът са основни елементи на бъдещото Ново Механично Общество.

— Ново Механично Общество! — възкликна Бах. — Знаеш ли ти колко много машини ще унищожиш, когато избухнеш? Знаеш ли какво ще стане със социалната машина, за която спомена? Та ти ще пометеш целия град!

Бомбата мълчеше объркано. Бах почувства първия светъл лъч на надежда от самото начало на тази лудница.

— Ти не разбираш — отвърна Ханс. — Говориш от органична гледна точка. За теб е важен животът. Машината не се съобразява с живота. Повредата за една машина, дори и социална, е нещо, което може да бъде поправено...

— Точно така — намеси се Бирксън...

Докато Бах се опитваше да реши кой от двамата е по-луд, получи ново съобщение. Прочете го, след което зачака някоя пауза, за да се намеси в разговора. Но пауза нямаше. Бирксън се въодушевяваше все повече и повече, докато откриваше нови сходни възгледи с бомбата. Бах забеляза, че офицерите започват да нервничат неприкрито. Ставаше ясно, че се смятат за измамани — когато удареше съдбовният миг, те все още щяха да бъдат тук, неми свидетели на някакъв безумен интелектуален пинг-понг.

Затова докосна Бирксън по ръкава:

— Изслушай ме, идиот — зашепна тя. — Готови са за снимката. Трябва да се отдръпнеш малко.

— Остави ме на мира! — извика той и се освободи от ръцете ѝ. — Тъкмо започна да става интересно — и пак се обърна към Ханс все така усмихнат: — Само едно нещо не мога да разбера. Защо днес? Какво се е случило точно днес? Била е построена някоя велика машина или какво?

— Днес е моят рожден ден — призна срамежливо Ханс.

— ТВОЯТ РОЖДЕН ДЕН! — Бирксън изглеждаше безкрайно изненадан от нещо, което вече знаеше. — Страхотно, Ханс! Ей, хора — обърна се той към полицаите, — пейте с мен. ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, СКЪПИ ХАНС...

Той ревеше фалшиво, размахвайки ръце. Маниакалната му постъпка обаче бе толкова заразителна, че неколцина полицаи неусетно се присъединиха към него. Замаяна, Бах чу Бирксън да крещи:

— Хайде да си направим купон! — и се втурна към витрината на цветарския магазин. Когато мина край Бах, прошепна: — Направете снимката! *Сега!*

Изумената полицайка изхвърча, но се върна навреме, за да види как Бирксън разбива витрината на „Мелодино“ с един от металните си стикове.

— Божичко! — стреснато се обади Ханс. — Необходимо ли беше да го правиш? Та това е частна собственост.

— Какво значение има? — извика Бирксън. — По дяволите, човече, та ти след малко ще сториш нещо неимоверно по-ужасно. Аз само започвам.

Той се пресегна през разбитата витрина и измъкна няколко букета с цветя, после махна на другите за помощ. Не след дълго пред бариерата се издигна цяла купчина букети.

Тогава Бирксън се затича по улицата, като чупеше витрините, покрай които минаваше. Събираше различни предмети от рафтовете и ги хвърляше назад.

— Торта! — сети се неочаквано той. — Трябва да намерим торта. Почакай ме, веднага се връщам.

Той забърза към Бах, сграбчи я за ръката и я задърпа настойчиво встрани:

— Трябва да разкараш тия полицаи оттук. Всеки момент могат да си изпуснат нервите. В момента те са далеч по-опасни от бомбата. Освободи ги и остави само неколцина от най-проверените хора.

— Добре — бе решила да му се довери. Наистина беше успял да отвлече вниманието на бомбата.

— Почти ни е в ръцете — продължи той, щом стигнаха края на улицата и завиха зад ъгъла. — Често самото облъчване е достатъчно. То прогаря връзките и дестабилизира електронната система. Надявах се да го убием на момента, но се оказа добре защитен. Вероятно е получил смъртоносна доза лъчение, но ще са нужни дни, докато издъхне. Но това май не ни устройва. Ето какво искам да направиш...

Той наистина имаше план. Чувството ѝ на облекчение бе толкова завладяващо, че заплашваше да се превърне в еуфория. Затова само кимаше на всяко от нарежданията му. Все пак успя да промълви:

— Сам ли е?

— Нарочно не го попитах — отвърна Бирксън. — Ханс може да е маниак, но не подценявай хората, които са му помогнали да стигне дотук. Те са взели сигурни мерки.

— Те? Кой са тези те?

Бирксън сви рамене. Жестът му бе толкова небрежен, че Бах отново се почувства обидена.

— Нямам представа, Ан. Не се интересувам от политика. Не бих могъл да различа Движението против аборта от Лигата за освобождение на Мавритания. Те ги правят, аз ги обезвреждам. Твоята работа пък е да узнаеш как е станало. Предполагам вече си се заела и с това?

— Заела съм се — увери го тя. — Просто си рекох, че след като идваш от Земята, където тези неща се случват постоянно... Може да знаеш... по дяволите, Бирксън, *защо*? Защо се случи това?

— Добре, де — засмя се той безгрижно. — Не разбираш ли, че онзи там по нищо не се различава от ръчната граната, запокитена в тълпата, или минибомбата, изпратена по пощата. Това е начин на общуване. Просто в наши дни, сред толкова много хора, трябва да викаш по-силничко, ако искаш да ти обърнат внимание.

— Но... кой го е сторил? Та те дори не се обадиха.

— Е, ще чуеш за тях. Не мисля, че очакват от него да успее. Той е по-скоро предупреждение. Ако ли пък бомбата избухне, те ще бъдат само приятно изненадани. Тогава ще станат известни.

— Но откъде са се сдобили с уран? Той се охранява толкова...

— Не говори глупости — прекъсна я Бирксън. — Винаги може да се набави нужното количество. С пари всичко се купува.

— Чакай да те питам нещо — рече тя.

Той спря и се обърна. Усмивката му бе ослепителна:

— Питай.

— Ще ни помогнеш ли да разкрием нелегалната мрежа за добиване на уран? Ще ти бъда ужасно благодарна...

— Е, ще ви помогна, доколкото мога. Сигурен съм, че поне ще съумея да вляза в контакт с тях. Правил съм го и преди. Трудничко е,

но ако се обзаложим, ще се помъча да го сторя. Например да вечеряме заедно... Веднага щом успея, а?

Тя си помисли, че има само две възможности — да си тръгне веднага или да го застреля на място. Но намери трета.

— Виждам, че си падаш по облозите. Мисля, че разбирам защо. Но не това ме интересува. Интересува ме как можеш да оставаш толкова спокоен? Защо *това* не ти въздейства, както на мен или другите? Не можеш да ми отговориш, че просто си свикнал.

Той се замисли.

— А защо не? Знаеш ли, човек е в състояние да привикне с всичко. Какво ще кажеш за облога?

— Ако не престанеш да ми досаждаш — тросна се тя, — ще ти счупя ръката.

— Добре — той не каза нищо повече, а и тя не продължи с въпросите.

* * *

За милионни от секундата ослепителното кълбо се превърна в пламтящ ад. В радиус от половин километър всичко се превърна в свръхнагрети газове и плазма. Всичко — тръби, кабели, резервоари, машини, книги, записи, апартаменти, мебели, хора... Жертвите имаха късмет. Силата на нарастващото разрушение помете двеста нива под себе си, натъпквайки ги (сякаш са пълнеж на гигантска палачинка) през надупчените като холандско сирене стоманени прегради. Отгоре повърхността изригна в безшумната лунна нощ, за да отвори място на белия ад под себе си. Отломки с размери на градски сектори полетяха във всички посоки, преди централната част да се сгромоляса, превръщайки се в кратер, чиито стени изваяха лабиринт от тунели и задънени помещения. На два километра от епицентъра не остана и следа от човешки същества. Бяха издъхнали след съвсем кратък миг на страдание, телата им — погълнати в хаоса от топлина и огън. С отдалечаване от епицентъра силата на поражението все пак отслабваше, а ударната вълна губеше способността да помита стени и изтръгваше само вратите от стоманените им панти...

Резултатът се измерваше с 5 милиона трупа и 10 милиона оцелели, но с толкова тежки поражения, че щяха да умрат само след часове. Бах по чудо бе останала жива и невредима, запазена сякаш от някаква странна прищявка на природата. Тя се влачеше из развалините, преследвана от петнадесет милиона призрака. Всеки от тях носеше торта със запалени свещи. Призраците пееха и Бах въпреки волята си взе да им приглася:

— ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН...

— Ан!

— А? — усети по тялото ѝ да минава студена тръпка. Виждаше само лицето на Бирксън.

— Добре ли си? — попита той.

Изглеждаше загрижен.

— Аз... Какво се е случило?

Потупа я по ръката, след което дружески я разтърси.

— Нищо. Беше задрямала — той присви очи. — Мисля, че сънуваше...

Тя разтърка лицето си с ръце.

— Май си прав.

Припомни си всичко и съжали, че не се бе събудила в един подобър свят. Беше толкова несправедливо. Такава е наградата в края на всеки кошмар. Събуждаш се, за да откриеш, че всичко е наред.

Край нея се нижеше дълга редица от униформени полицаи, помъкнали торти за рождения ден на една 50-килотонна бомба.

* * *

Бирксън бе наредил да изгасят светлините на Лейнцрасе. Когато не изпълниха заповедта му, той започна да разбива уличните лампи с калъфа за голф. Не след дълго неколцина от полицаите се присъединиха към него. Сега красивата улица, гордостта на Нови Дрезден, изглеждаше като мъждукащ тунел през ада. Светлината на хиляди малки свещички, запалени върху 500 торти, осветяваше всичко наоколо в червеникавооранжево и превръщаше хората в демонични сенки. Продължаваха да пристигат полицаи с подаръци, цветя и балони. Ханс — причината за всичко това, самият рожденик, малкият

човек, който сега не беше нищо повече от мозък и нерви, плуващи в оловен контейнер — наблюдаваше с нескрит възторг през батареята от блуждаещи телевизионни камери и пееше високо:

— Аз съм бомба! Аз съм бомба!

Никога не се бе забавлявал толкова добре.

Бах и Бирксън напуснаха сцената на празненството и се вмъкнаха в склада на цветарския магазин, където вече бе монтиран стереовизор. На екрана снимката от скенера бе разгърната в триизмерно изображение. Надвесиха се над него и се заеха да го изучават — Бах, Бирксън, сержант Маккой, специалист по бомбите, и още един човек от Лунната радиационна лаборатория.

— Това е Ханс — показва Бирксън, като обиколи с една червена точка обемното изображение. В момента се виждаше мътносиво очертание, от което се подаваше сноп кабели. От тялото не бе останало много — само кората на мозъка и нервната система. — Тук е корпусът на бомбата. Двете подкритични маси. Детонаторът, часовниковият механизъм и предпазителят, който сега е изваден. Това е стар модел, дами и господа. Стар, но сигурен. Прост като лъка и стрелите. Подобен е бил пуснат над Хирошима.

— Значи, сигурно е, че ще избухне? — попита Бах.

— Сигурно като данъците. По дяволите, дори дете би могло да я сглоби в банята, ако го снабдим с материали, разбира се. Остави ме да я поогледам още малко... — той втренчи очи в триизмерното фантомно изображение, проследявайки пътя на отделните връзки. После с двамата експерти обсъди възможностите, шансовете при открита атака, резервните варианти. Накрая изглежда постигнаха съгласие.

— Както виждам, имаме само една възможност — обобщи Бирксън. — Ще се помъчим да прекъснем връзката на волевия център с бомбения заряд. Почти съм сигурен, че сме определили вярно кабела, който свързва центъра с детонатора. Прекъснем ли тази връзка, ще го направим безсилен. Маккой?

— Съгласен — кимна Маккой. — Имаме цял час на разположение. Мисля, че ще ни стигне, за да отворим тази консервна кутия. Който и да е съзателят ѝ, заложил е всичко на човешката част от системата. Не си е губил времето със защитни блокировки, тъй като

е предполагал, че Ханс ще успее да се взриви, преди да се доближим достатъчно, за да го обезвредим.

Третият присъстващ само поклати глава.

— Присъединявам се към вас, макар да не съм абсолютно сигурен, че сме открили нужния кабел. Ако разполагахме с повече време...

— Доста време загубихме — заяви решително Бах.

Ужасът и отвращението, които доскоро й вдъхваше Роджър Бирксън, неусетно се бяха превърнали в непоклатима вяра. Съзнаваше, че не е в състояние да вземе каквото и да било самостоятелно решение и това я подтикваше да вярва в някого.

— В такъв случай да започваме! Хората заели ли са местата си? Знаят ли какво трябва да правят? И най-важното — *добри* ли са? *Наистина добри*. Втора възможност няма да има.

— Да, зная — въздъхна Бах. — Ще го направят. Тук, на Луната, знаем как да режем скала.

— В такъв случай дайте им координатите и свирете атака — Бирксън отново си придаде нехаен вид. Виждаше се, че малко се преструва, очевидно и на него предстоящата игра действаше на нервите. Току-що бе дал последното си нареждане. Вече нищо не зависеше от него. На мястото, където преди бушуваше неизчерпаема енергия, бе останал само фаталистичният инстинкт на комарджията. Не оставаше нищо друго, освен да чакат. Единствено Бирксън го биваше в чакането. Беше преживял повече от 20 подобни очаквания.

Той се обърна към Бах с очевидното намерение да сподели нещо, но се отказа. За първи път зърна съмнение, изписано на лицето му, и кожата й настръхна. Дявол да го вземе, а бе уверена, че знае какво прави.

— Ан — поде шепнешком той, — искам да ти се извиня за начина, по който се държах с теб през последните няколко часа. Това е нещо, което не мога да контролирам, когато работя. Аз...

Този път беше ред на Бах да се разсмее. Струваше й се, че не се е смяла от милион години.

— Извинявай — каза тя. — Като те видях такъв притеснен, помислих, че е нещо свързано с бомбата. За мен бе такова облекчение да науча истинската причина.

— О, да — потвърди той. — За другото не бива да се безпокоиш. Твоите хора или ще се справят, или не. Ако не успеят, няма да го разберем. Но мисълта ми беше, че това е просто по-силно от мен. Честно. Ставам невъздържан, маниак, напълно забравям хората или гледам на тях като на пионки за манипулиране. Всъщност, исках да кажа, че те харесвам. Радвам се, че ме изтърпя. Няма да ти досаждам повече.

Бах се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Мога ли да те наричам Роджър? Благодаря. Слушай, ако всичко свърши благополучно, ще вечерям с теб. Ще ти поднеса ключа на града, ще ти устроя градско шествие, ще ти дам огромна премия и... моето вечно приятелство. Горещичко ни беше, нали? Нека забравим за тези последни няколко часа.

— Добре — отвърна той усмихнато.

А там *това* се случи почти мигновено. Групата с лазерната резачка бе разположена точно под бомбата, очакваща команда по радиовръзката, за да порази предварително изчислената и коригирана цел. За по-малко от десета от секундата лъчът проникна в скалния масив, разтопявайки по пътя си настилката на Лейнщрасе, металната обшивка на бомбата и свързващите кабели. Появи се от другата страна и се заби в тавана на улицата, сякаш без да е срещал каквото и да било съпротивление. Преди да успеят да го изключат, вече прогаряше дупка в пода на по-горното ниво.

Избухна фонтан от искри, последван от неприятен стържещ звук и приглушен тътен. Корпусът на бомбата потрепери, от прегорените отвори в основата и на върха засвистя пара. В началото Бах не осъзна какво става, но предположи, че след като е жива, всичко се е разминало благополучно. Тя се извърна към Бирксън и шокът от това, което видя, почти спря сърцето ѝ.

Лицето му представляваше сива маска. Устата му висеше разтворена. Той се залюля и щеше да се строполи, ако Бах не го бе сграбчила. Помогна му да седне на пода.

— Роджър... какво има? Съществува ли още... някаква опасност? Отговори ми, *отговори ми!* Какво трябва да направя?

Той размаха безсилно ръка. Тя осъзна, че се опитва да я потуша успокояващо. Беше съвсем изнемощял.

— Няма опасност — изхриптя той, опитвайки се да си поеме дъх. — Сбъркахме кабела. Ударихме погрешен кабел. Имахме късмет, това е всичко. Имахме късмет!

Тя си спомни. Искаха да прекъснат контрола на Ханс върху бомбата. Дали това означаваше, че той все още я контролира? Бирксън отговори, преди да е успяла да го попита.

— Той е мъртъв. Онази експлозия беше детонаторът. *Не кабела* сме уцелили, а обезвреждащия ключ. Защитният екран е паднал така, че двете подкритични маси да не могат да се съединят и да предизвикат верижна реакция. Дори при възпламенен детонатор. Което той и направи. Възпламени го. Онзи звук, онова ММММММММММММММММУФ! — той вече не бе с нея. Очите му се взираха назад във времето, в нещо, което го изпълваше с ужас. — Чувал съм вече този звук, на детонатора, веднъж по телефона. Беше жена, не повече от двадесет годишна, и просто не съумях да стигна навреме. Оставах я само три минути. Чух този звук и после нищо... Нищо...

Тя се сгуши до него на пода, докато хората ѝ разчистваха бъркотията, товареха бомбата, смееха се и се шегуваха с истерично облекчение. Бирксън постепенно идваше на себе си. Освен далечната празнота в очите му вече нямаше и следа от ужаса.

— Хайде — рече той, като се надигна с нейна помощ. — Имаш двадесет и четири часа почивка. Заслужи си я. Ще се върнем на игрището за голф, за да ти покажа няколко страхотни удара. А след това, ако не си забравила, имаме уговорка за вечеря. Кой е най-хубавият ресторант тук?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.